Lezsák Sándor

Csoóri Sándor látogatói[1]

Farsang ideje van, rémhíres éjszaka, azt mondják: téltemető. Piperés vénlányok rakják az asztalt, lesz mit csipegetni, de utána böjt is, negyvennapos. Az utcán limlomos zaj, agyunkban sípol az erősítő, a villamost félreverik, vonulnak a Maskurások. Szabad-é bejönni? Szabad. Brummog a Szalmásmedve, mögötte viháncos gyülekezet, műbalhé bomlik, jégzavaró. A nyuszikán rókaprém, ni, mekkora özvegy fülesbagoly! Muzsika szól, asztalra mászik a Karmester, kezében a pálca rügyet bontott, de nem gumibot! Örömében aprókat sikkant a Zöld Ász, mázolnak pirosat makkra, és hullik a szoknya, mint paplanos égből a hó. Az álom engedélyezve, átsüti gömbölyű nap, a pecsétlila, és az ajtó már nem tud becsukódni, törik az ablaküveg, gólya, gólya, gilice, megint véres a lábod! A Bohócok szabadlábon, és pörög a tánc, az antenna beleszédül, ugrál a kép. Vakul a Menyasszony úr, szemét csípi a festék, de Boszorkány sem lehet akárki! Lovagolja kidöntött cseresznyefa törzsét, hatalmas vesszősöprű, csak mozdíthatatlan. Még mindig jönnek a Maskurások! Már gyanakszunk cselvetésre, Buda vára példa. Masnis ördögcsitrik kormoznak széket, függönyt, kéziratot. Egy öreg citera elsírja magát, ijed a Rikkancsoktól. A Pedikűrös arcán kéznyomok, kaucsukbabák feje roppan, a Porhintőt vajon ki küldte? Az előadás hirtelen félbeszakad, némul a farsangi dal, tátog afféle steril kórus, kapcsolnak szalagról kacagó közönséget. S jönnek a hívatlan vendégek, a szobából lassan kiszorulunk. Gémkapocs úr, a vajszívű avasodik, nótát szaval az Ideiglenes Hadfi, mentéjén most dísz a selyemzsinór, mutatóujja vízcsapon babrál. Az ablakpárkányon teáznak Elvekkel Társalkodók, fejükön billeg a dunsztosüveg. Ajtót falaz a Társbérlő, a szoba zsugorodik, szakadunk égtájakra. Intézkedik a Házmester, a telefonra Poloska fészkel, s íme az utolsó látogató: Infarktus Herceg, a tenyésztett reklám. Szája szélén mosolyt hintáztat, a lampion rémül takaréklángra. Felség!

LEZSÁK SÁNDOR (1949) író, költő, tanár. Az országgyűlés alelnöke.

1 Lezsák Sándor Csoóri Sándor látogatói című írása megjelent a *Békebeli éjszaka* (Budapest, 1983, Kozmosz Könyvek) című kötetben.